

För det fall den första frågan besvaras jakande:

Skall den nationella domstolen i ett förfarande rörande tillståndet att utta ett sådant bidrag från nätoperatören beakta att en skyldighet att utge sådant bidrag enligt nationell rätt strider mot gemenskapsrätten?

(¹) EGT L 192, s. 10; svensk specialutgåva, område 13, volym 19, s. 221.

(²) EGT L 199, s. 32.

Begäran om förhandsavgörande framställd av Consiglio di Stato (Italien) den 21 mars 2007 – Salvatore Aiello m.fl. mot Comune di Milano, Sindaco di Milano, Comitato tecnico-scientifico per l'emergenza del traffico e della mobilità nella città di Milano, Provincia di Milano, Regione Lombardia, Ministero delle Infrastrutture e dei Trasporti, Ministero dell'Interno, Presidenza del Consiglio dei Ministri, Euromilano SpA, Metropolitana milanese SpA

(Mål C-156/07)

(2007/C 140/15)

Rättegångsspråk: italienska

Hänskjutande domstol

Consiglio di Stato

Parter i målet vid den nationella domstolen

Klagande: Salvatore Aiello m.fl.

Motparter: Comune di Milano, Sindaco di Milano, Comitato tecnico-scientifico per l'emergenza del traffico e della mobilità nella città di Milano, Provincia di Milano, Regione Lombardia, Ministero delle Infrastrutture e dei Trasporti, Ministero dell'Interno, Presidenza del Consiglio dei Ministri, Euromilano SpA, Metropolitana milanese SpA

Tolkningsfrågor

1) Skall artikel 2 i direktiv 85/337, (¹) där det anges att projekt som kan medföra en betydande miljöpåverkan skall bli föremål för en bedömning av inverkan på miljön och att dessa projekt anges i artikel 4, tolkas på så sätt att varje projekt som har en betydande miljöpåverkan skall bli föremål för en bedömning av inverkan på miljön, även om projektet inte omfattas av bilaga 1 eller bilaga 2 till direktivet, eller tvärtom tolkas på så sätt att endast de projekt som anges i bilagorna 1 och 2 till direktivet skall bli föremål för en bedömning av inverkan på miljön?

2) Innebär artikel 4 i direktiv 85/337, enligt vilken medlemsstaterna ges möjlighet att föreskriva att projekten i bilaga 2 skall bli föremål för en bedömning av inverkan på miljön, antingen utifrån en bedömning från fall till fall eller enligt förutbestämda kriterier, varvid hänsyn även tas till kriterierna i bilaga 3, att det uppstår en noga angiven skyldighet eller endast en möjlighet för medlemsstaterna att beakta alla de kriterier som anges i bilaga 3?

3) Har den italienska lagstiftaren införlivat artikel 4 i direktiv 85/337 och bilaga 3 till nämnda direktiv på ett korrekt sätt genom artikel 1 i presidentdekretet av den 12 april 1996, trots att det kriterium om förening med andra projekt som avses i bilaga 3 till direktivet inte föreskrivs däri som ett kriterium för att projekten i bilaga 2 till direktivet skall bli föremål för en bedömning av inverkan på miljön?

(¹) EGT L 175, s. 40; svensk specialutgåva, område 15, volym 6, s. 226.

Talan väckt den 23 mars 2007 – Europeiska gemenskapernas kommission mot Republiken Österrike

(Mål C-161/07)

(2007/C 140/16)

Rättegångsspråk: tyska

Parter

Sökande: Europeiska gemenskapernas kommission (ombud: E. Traversa och G. Braun)

Svarande: Republiken Österrike

Sökandens yrkanden

Sökanden yrkar att domstolen skall

- har åsidosatt artikel 43 EG genom att för registrering av företag i företagsregistret efter ansökan av medborgare i EU:s nya medlemsstater – med undantag för Malta och Cypern – kräva att arbetsförmedlingen fastställer att nämnda medborgare har ställning som egenföretagare eller att ett intyg om befrielse företes, varvid ställningen som egenföretagare i fråga om delägare i ett personbolag och i fråga om minoritetsdelägare i ett bolag med begränsat ansvar, vilka utför sådana arbetsuppgifter åt bolaget som typiskt sett utförs inom ramen för ett anställningsförhållande, skall fastställas genom ett förfarande som kan vara högst tre månader och under vilket verksamhet som egenföretagare inte får utövas,
- förplikta Republiken Österrike att ersätta rättegångskostnaderna.

Grunder och huvudargument

Enligt artikel 43 första stycket EG har varje medborgare i en medlemsstat rätt att etablera sig i en annan medlemsstat för att utöva verksamhet som egenföretagare liksom att bilda och driva företag i en annan medlemsstat. Som ett uttryck för det allmänna diskrimineringsförbudet i artikel 12 EG innehåller artikel 43 EG ett förbud mot diskriminering på grund av nationalitet avseende egenföretagare. I artikel 43 andra stycket EG föreskrivs ett krav på att medborgare från andra medlemsstater skall behandlas likadant som medlemsstatens egna medborgare. Enligt denna bestämmelse innefattar etableringsfriheten rätt att starta och utöva all slags verksamhet som egenföretagare samt rätt att bilda och driva företag, särskilt bolag, i en annan medlemsstat på de villkor som etableringslandets lagstiftning föreskriver för egna medborgare.

För att ett företag bildat enligt österrikisk rätt skall kunna registreras efter ansökan av en medborgare i en av de medlemsstater som anslöt sig till Europeiska unionen den 1 maj 2004 – med undantag för Malta och Cypern – kräver domstolarna för bolagsregister (Firmenbuchgericht) att nämnde medborgares ställning som egenföretagare fastställs. Det avgörande kriteriet för att göra åtskillnad mellan egenföretagare och anställda är huruvida ”verksamheten verkligen är av ekonomisk art”. Enligt den österrikiska lagstiftningen avses med anställda delägare i ett personbolag och delägare i ett bolag med begränsat ansvar som äger mindre än 25 procent av kapitalet, vilka utför sådana arbetsuppgifter som typiskt sett utförs inom ramen för ett anställningsförhållande. Denna presumtion gäller till dess att den regionala arbetsförmedlingen, efter ansökan av delägaren, fastställer att denne har ett väsentligt inflytande på företagets verksamhet. Det är den som inger ansökan som skall förebära bevis för att han är egenföretagare. Innan ställningen som egenföretagare fastställts genom beslut, vilket skall ske inom tre månader, får den berörde inte bedriva sin verksamhet.

Denna bestämmelse är oförenlig med etableringsfriheten i artikel 43 EG. Den hindrar egenföretagare från åtta nya medlemsstater från att utöva sin rätt att etablera sig i Österrike genom att den gör det avsevärt svårare att bilda företag, utan att det finns skäl för detta hinder. Även om den ifrågavarande bestämmelsen endast har ett begränsat tillämpningsområde är den likväl diskriminerande. Även om medborgare från de åtta berörda medlemsstaterna inte alltid och undantagslöst måste inge en ansökan, är det avgörande att österrikiska medborgare och medborgare från de andra medlemsstaterna *aldrig* behöver inge en sådan ansökan. I övergångsbestämmelserna till anslutningsfördragen föreskrivs inskränkningar endast i fråga om den fria rörligheten för arbetstagare. Sådana inskränkningar är över huvud taget inte möjliga i fråga om etableringsfriheten. Att syftet med den aktuella lagstiftningen är att förhindra ett kringgående av övergångsbestämmelserna angående den fria rörligheten för arbetstagare påverkar inte det faktum att nämnda lagstiftning innebär en inskränkning av etableringsfriheten.

Inskränkningar av etableringsfriheten kan enligt artikel 46 EG endast vara grundade på hänsyn till allmän ordning, säkerhet eller hälsa och, när det gäller indirekt diskriminerande åtgärder,

på tvingande hänsyn till allmänintresset. Eftersom det rör sig om en inskränkning av en grundläggande frihet måste sådana åtgärder i vart fall vara ägnade att nå det eftersträvade målet och får inte gå utöver vad som är nödvändigt för att uppnå detta. De aktuella österrikiska bestämmelserna uppfyller inte dessa krav på motivering.

Det finns nämligen inte något stöd för att medborgare i de åtta berörda medlemsstaterna, så som den österrikiska regeringen fruktar, skulle kringgå övergångsbestämmelserna i sådan omfattning att den österrikiska arbetsmarknadens funktionssätt i grunden äventyras. Dessutom är de två kriterierna för att bedöma verksamhetens art – arbetsuppgiftens art och inflytande på företagsdriften – inte lämpliga för att göra åtskillnad mellan anställningsförhållanden och verksamhet som egenföretagare. Vad gäller behovet av inskränkningen, framgår det inte av den österrikiska regeringens framställning varför det inte skulle vara möjligt att nå det eftersträvade målet genom en kontroll av företaget efter registrering, vilket skulle vara en mindre ingripande åtgärd.

Begäran om förhandsavgörande framställd av Corte suprema di cassazione (Italien) den 26 mars 2007 – Amplificientifica Srl, Amplifin SpA mot Ministero dell'Economia e delle Finanze, Agenzia delle Entrate

(Mål C-162/07)

(2007/C 140/17)

Rättegångsspråk: italienska

Hänskjutande domstol

Corte suprema di cassazione

Parter i målet vid den nationella domstolen

Klagande: Amplificientifica Srl, Amplifin SpA

Motparter: Ministero dell'Economia e delle Finanze, Agenzia delle Entrate

Tolkingsfrågor

- 1) Skall artikel 4.4. sista stycket i rådets direktiv 77/388/EEG⁽¹⁾ av den 17 maj 1977 tolkas så, att det är en bestämmelse som inte är tillräckligt precis och att medlemsstaterna får tillämpa de regler som föreskrivs däri i särskilda fall då det föreligger ekonomiska, finansiella eller juridiska band mellan flera personer, eller att det är en bestämmelse som är tillräckligt precis och som således kräver att dessa regler skall vara tillämpliga i samtliga de fall som anges däri, när medlemsstaten väl har beslutat att införa dessa regler?